

Poslání Církve I

Člověk jako obraz Boží

Úvod

Letošní rok začneme malou sérií o poslání Církve. Ten hlavní důvod, proč právě toto téma, spočívá v tom, že jako staršovstvo spolu s širším týmem vedoucích a spolupracovníků hledáme novou či obnovenou podobu vize našeho sboru. A kromě několika dalších vstupních faktorů musí jakákoliv vize jakéhokoliv společenství křesťanů konkrétně odrážet to, co nám Bible odhaluje jako obecné poslání celé církve i křesťana jako jednotlivce.

Vize je tedy konkrétní podmnožinou obecného zadání.

Věřím, že tato kázání pomohou jednak našemu týmu v jednodušší orientaci v našem úkolu. A současně věřím, že pomohou i vám všem, kdo nejste přímo jeho součástí, ať už jako impulz k modlitbám, zpětné vazbě nebo třeba jakémusi vnuknutí, které i vám může být předáno.

Úvodem musím podotknout ještě jednu důležitou skutečnost: ve svých 20 letech jsem věřil, že důvod, proč jsem jako křesťan na zemi je v podstatě jen jeden jediný. Časem vám řeknu jaký:-) V průběhu let se můj okruh postupně rozšiřoval. Rick Warren ve své velmi oslovující knížce „Proč jsme vůbec tady“ shrnuje biblické poselství celkem do 5 oblastí. Přesto mám za to, že ani jeho - jinak velmi pozoruhodné dílo - není vyčerpávající.

A co tím vším chci tak složitě říct je to, že ani tato série nebude komplexní. Nedělám si ambice na to, že bych zahrnul úplně všechno, co Pán Bůh od křesťana jednotlivě, a od Božího lidu skupinově, očekává.

Zbývá tu prostor pro vlastní čtení, hledání a přemýšlení. ... ..

Důležitá otázka

A potom je tu ale ještě druhý důvod, proč stojí za to se tímto tématem zabývat. Mám totiž za to, že je důležité si klást otázku po účelu, smyslu a důvodu naší pozemské existence. Opakovaně se ptát: proč tu tedy jsem já a proč tu jsme my.

Nejen, že si tu otázku položíme třeba na prahu dospělosti, při vstupu do manželství nebo jiném významném životním mezníku. Je dobré si toto poslání připomínat, protože nám pomůže získat nadhled nad životem, nad jeho běžnými starostmi a vystoupit tak z toho trvalého - a někdy pravda dost monotónního - způsobu uvažování.

Náš pohled na život, a jeho účel totiž výrazně určuje náš každodenní způsob uvažování a vlastní žití.

Pokusím se to popsat na příkladu. Po několika dnech či týdnu volna jsme se zase vrátili nebo se zítra vrátíme ke svým pracovním povinnostem. S jakým motivem tam odcházíme?

Co to je, co nás popohání, abychom časně ráno vstali a větší část dne věnovali výdeji energie ne pro přímý vlastní zisk?

Pan Roman je ryzí materialista. Do práce chodí pouze proto, aby vydělal peníze na to, aby je mohl utratit pro sebe a svoji rodinu za věci, které má rád.

Jeho soused pan Luděk je naopak ve svém srdci přesvědčen, že tady na zemi je jako velvyslanec Božího království (asi je členem CB:-)) Chodí do stejné práce jako pan Roman, ale chodí tam hned ze 3 důvodů: 1) aby zajistil svoji rodinu (v tom se Romanovi podobá), 2) aby využil vhodnou příležitost k tomu, aby se s někým z kolegů podělil o své víře a 3) aby část z vydělaných peněz poslal do Súdánu, protože chce podpořit tamější misii, a touží po tom, aby i tam se mohlo šířit evangelium.

Ten rozdíl je zřejmý: vidíme, že v přístupu k práci se konkrétně odráží smysl života.

V příkladu pana Luděka už nyní vidíte jasnou část našeho poslání, ale my dnes začneme od začátku. Doslova od Adama. Protože některé skutečnosti a výroky spojené se stvořením člověka ukazují na to, proč člověk - v tom nejobecnějším slova smyslu - je tady na Zemi. Proč se vlastně Bůh rozhodl stvořit „něco“ takového, jako je člověk. Víím také, že pro většinu z přítomných to nebude nic až tak nového, ale projděme si zprávu o stvoření právě z tohoto úhlu pohledu. Co při něm vypovídá o účelu stvoření člověka a jeho úkolu tady na zemi.

Genesis 1:26-28

Člověk - jako vrchol stvoření - jeho poslední a nejdokonalejší článek dostává do vínku podobu samotného stvořitele. Jsi, člověče, obrazem Boha.

Až Pán Bůh dokončí své dílo, tak - s několika málo výjimkami - už nebude možné ho spatřit. Ale kdykoliv se cokoliv ostatního podívá na člověka, tak vidí Boží obraz.

Je to obraz, není to originál. Originál je jen jeden, a je dokonalý. Každý obraz, každá napodobenina v sobě nese znaky nedokonalosti.

V běžném slova smyslu - když se díváme na obraz, třeba něčí portrét, tak už třeba jen to, že je dvourozměrný oproti třírozměrnému originálu; že je němý oproti mluvícímu originálu; a že vidíme jen vnějšek, zatímco při možném rozhovoru s originálem poznáváme i jeho osobnost. To vše uvádí obraz do správného poměru s originálem.

Ale na druhou stranu pořád tu jde o obraz Boha.

Lidským zrakem není možné spatřit Boha, Stvořitele, ale na jeho dětech lze sledovat odraz jeho podoby, vlastností a schopností.

Právě výraz „odraz“ nám pomůže rozumět základní podstatě naší lidské existenci zde na zemi. Odrážíme Boží podobu, Boží vlastnosti, Boží schopnosti.

Pán Bůh klade důraz na to, že se to velkou měrou děje ve vztahu. Člověk je stvořen k Božímu obrazu jako muž a žena.

Polovina obrazu je nedostatečná. Polovinu obrazu by si na žádné akci nikdo nekoupil, byť by to byl třeba Picasso.

Bůh tímto způsobem do člověka projektuje své určení a schopnost mít vztah - komunikovat, projevovat city, rozhodovat se.

Projevuje se to v běžném mezilidském setkávání, ve vztazích, které vytváříme, ale dostává to hluboký rozměr ve vztahu manželském. Když se muž a žena dostávají navzájem k sobě blíž, do podobné blízkosti, jakou má Bůh uvnitř Boží trojice - se Synem i Duchem.

A později se tento rozměr naplňuje i v samotné církvi (viz Jan 13:35). Člověk, který jde v souladu se všemi dalšími Božími instrukcemi, zakouší láskyplné vztahy ve společenství lidí s podobným zacílením. A tak se novým způsobem naplňuje to původní určení o Božím obrazu.

Pojďme ještě o kousek dál, ke druhé části, která je při stvoření člověka odhalena. Nejde totiž jen o identitu - tedy, že člověk je obrazem Božím. Jde také o úkol, který hned na samém počátku dostává.

Již v tom prvním odstavci, který jsme četli o stvoření člověka, jsme mohli zaregistrovat první zmínky o jeho poslání: „ať člověk panuje nad stvořením, ... plodte se a množte se a naplňte zemi.“

Podívejme se do další kapitoly:

Genesis 2:15,19-20

První člověk tedy dostává i konkrétní instrukce, pokyny k samotnému životu a jeho náplni.

Je z toho - mimo jiné - zřejmé třeba to, že se nebude nudit, nebude zevlovat - to prosím není poslání člověka!

Naopak: Adam stojí uprostřed právě dokončeného stvoření. Rozhlíží se po horách i po moři. Vidí krásnou zeleň i zvířata rozmanitých velikostí a barev. Vše je nádherné, dokonale připravené. Ale přesto - jako by to nebylo úplně.

Ted' nemám na mysli to, že Adam dostává Evu jako pomoc jemu rovnou. Mám na mysli to, že Bůh udělal tu část, kterou člověk absolutně udělat nemohl. A byla to mnohem větší část. Ale další část - tu menší - už nechává na Adamovi.

„Adame, je na tobě, je na vás s Evou, abyste vy a vaši potomci postupně naplnili zemi a podmanili ji.“

Jeden docela zajímavý postřeh: i v této činnosti jako by se odrážela skutečnost, že člověk je Božím obrazem. Protože v tom, jak se ujímá svého úkolu, tak vlastně „napodobuje“ Boží aktivitu. V popisu stvoření čteme, jak Bůh odděluje, tedy strukturuje a naplňuje zemi. Oddělil světlo od tmy, souši od vod. A onu pouštinu potom naplňoval trávou, květinami, stromy, posléze pak všemi zvířaty.

A člověk - podle jeho obrazu - dál třídí podle způsobu, jaký mu vtiskl do srdce sám Stvořitel. Člověk dál strukturuje, protože na to už jeho schopnosti stačí. Rozděluje ptactvo, ryby a polní zvěř, a každému jednotlivě dává jméno.

V centru všeho dosavadního dění - v zahradě Edenu - dostává člověk za úkol, aby ji obdělával a střežil.

Jak byste přijali takový úkol? ... Můžeme tomu rozumět tak, že vlastně první lidské povolání: být zahradníkem? Potěšil by vás takový úkol? ... Já už jsem se tady dříve přiznal, že kdykoliv na mne jako kluka čekala jakákoliv práce na zahradě, tak jsem se tomu snažil všemožně vyhnout.

Jana mne někdy - samozřejmě s nadsázkou - podezírá, že jsem si jednou při fotbale nechal zlomit nohu schválně, abych to jaro nemusel zryt celou zahradu.

Ale jsou mezi námi i tací, co zahradničí velmi rádi, a tak by se zdálo, že se podílejí na naplnění toho prvního poslání člověka.

Jenže ... ono v první řadě nejde o zahradničení jako takové v pravém slova smyslu. Jde tu o princip, který se tady objevuje úplně poprvé, a potom provází vztah mezi Pánem Bohem a člověkem v podstatě neustále.

Princip daný vztahem

Majitele a správce

Nebo tvůrce a správce. Pán Bůh vytvořil zahradu. Nenapadlo vás někdy, proč se o ni nechtěl starat sám? ... Proč sám nepojmenoval všechna zvířata a nepečoval o zeleň? ... Vždyť při vší úctě k Adamovi a jeho schopnostem, Bůh by to udělal lépe.

Ale v tom je skryto to tajemství i výsada pro nás - Pán Bůh něco úžasného tvoří (co my vytvořit nedokážeme), a nám lidem to svěřuje do péče (což my - s jeho pomocí - můžeme dokázat).

Bůh jako majitel, člověk jako správce. Vztah, který je tu poprvé realizován v zahradě Eden. Vztah, který se později uplatňuje v mnoha podobách, a snad si vzpomenete, že to nejednou zaznělo i tady z kazatelny: jsme správci, nikoliv majitelé, všeho, o čem říkáme že „je to naše“: domy, auta, peníze ... pak třeba charizmata a jiné dary ... a v neposlední řadě třeba i děti. ... Nejsme majitelé, jsme správci Božího díla.

Závěr

K některým oblastem našeho správcovství se ještě dostaneme, ale pokud naše hlavní soustředění bylo zaměřeno na stvořenou přírodu, tak u toho zůstaňme i s dnešní aplikací.

Nejsme vlastníky, jsme „jen“ správci - i když to můžeme vidět i jako výsadu - být „správci Božích věcí“. PB to nesvěřil nikomu jinému než člověku.

Toto poznání by pak mělo určovat náš vztah ke všemu stvořenému, a jsme-li u stvoření, pak je to určující pro náš vztah k přírodě, k zemi, k jejím zdrojům. Toto poznání nám může vést k velmi praktickým úvahám: Jak si vážíme zdrojů, které PB do země uložil? ... Není ekonomická hojnost důvodem a výmluvou k plýtvání? ... Nechce se nám třídít odpad, protože to znamená víc práce? ...

Toto vše mohou být velmi konkrétní a praktické důsledky toho, když si uvědomíme, že PB něco krásného vytvořil a s důvěrou v naši schopnost dobře se rozhodovat, nám to svěřil do správy. Dostaneme za tento předmět dobré ohodnocení? ...